

РЕШЕНИЕ

№ 8808

гр. София, 05.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 44 състав, в публично заседание на 24.02.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Владимирова

при участието на секретаря Албена Илиева, като разгледа дело номер **13577** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба, подадена от И. З. Б. от [населено място] срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 25-4332-005801/04.12.2025 г., издадена от И. В. Й. – полицейски инспектор към СДВР, отдел „Пътна полиция“ - СДВР.

Релевират се доводи, че оспорената ПАМ е издадена в нарушение на материалните и процесуалните правни норми. Сочи се, че в случая е налице липса на уведомяване за служебното прекратяване на регистрацията на процесното МПС. Допуснато е нарушение на чл. 35 от АПК, т. к. не са събрани доказателства кога е настъпило прекратяването, респ. извършено ли е уведомяване на собственика на автомобила и как. Нарушен е и принципът на чл. 6 АПК. По тези съображения се претендира отмяна на обжалваната заповед.

В съдебно заседание, оспорващият се явява лично, поддържа жалбата си и моли същата да бъде уважена.

Ответникът - И. В. Й. – полицейски инспектор към СДВР, отдел „Пътна полиция“ - СДВР, не се явява и не се представлява, не излага становище по жалбата.

Софийска градска прокуратура – редовно призована, не се представлява и не излага становище по жалбата.

Административен съд – София-град, Трето отделение, 44 -ти състав, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

С оспорената в настоящото производство заповед на жалбоподателя е наложена принудителна

административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „гг“ от ЗДвП – временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство (СУМПС) до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца, като е отбелязано, че е отнето СУМПС №[ЕИК].

В оспорения акт като фактическо основание за издаването му е посочено следното : в [населено място] на 28.11.2025 г. около 10:15 часа, на [улица]срещу банята с посока на движение [населено място] към кв. Г. при извършена полицейска проверка е установено, че жалбоподателят управлява собствения си лек автомобил БМВ Х5 с рег. [рег.номер на МПС] , който е със служебно прекратена регистрация на 25.11.2025 г. във вр. чл. 143, ал. 10 от ЗДвП.

Като част от административната преписка по делото е представен Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) Серия ГА № 1266105, съставен на 28.11.2025 г. от И. Й. И. – командир отделение при СДВР, РУ 08, СДВР, срещу И. Б. от [населено място], за това, че на 28.11.2025 г. към 10:15 ч. в [населено място] управлява личния си автомобил с рег. [рег.номер на МПС] , който е със служебно прекратена регистрация на 25.11.2025 г. във вр. чл. 143, ал. 10 от ЗДвП. Посочено е, че с това Б. виновно е нарушил чл. 140, ал. 1, пр. 1 от ЗДвП – управлява МПС, което не е регистрирано по надлежния ред.

С жалбата е представена полица „Гражданска отговорност“ на автомобилистите /л.14/ със застраховач И. З. Б. за МПС рег. [рег.номер на МПС] със срок на договора от 11:47 ч. на 28.11.2025 г. до 23:59 ч. на 27.11.2026 г.

От представената на л. 16 справка за процесното МПС се констатира, че същото е с прекратена регистрация – без ГО считано от 25.11.2025 г. 04:12 часа, като основание е отбелязано „прекратяване по чл. 143, ал. 10 ЗДвП при уведомление от ГФ без ГО“. В графа „Други“ на същата справка е отбелязано следното: „1419/31.10.2025 г. /уведомен на 26.10.2025 г., поделение: отдел Пътна полиция – СДВР“. По преписката липсват доказателства за уведомяване на Б. за прекратяване на регистрацията.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 АПК, от активнолегитимирано лице, срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима, като разгледана по същество е основателна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално - правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица.

Оспорената заповед за налагане на ПАМ е издадена от компетентен орган, съгласно заповед № 8121з-1632 от 02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи, заповед № 513з-12686 от 14.10.2025 г. на директора на СДВР, както и заповед № 513з-9572 от 13.09.2023 г. на директора на СДВР.

Съдът намира, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган и не са налице основания за отмяната ѝ в условията на чл. 146, т. 1 от АПК.

Съгласно разпоредбата на чл. 171, ал. 1 от ЗДвП, принудителните административни мерки се налагат за осигуряване безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения по този закон. Волеизявлението за налагане на принудителна административна мярка се обективира в заповед, която има характер на индивидуален

административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК и се издава съобразно изискванията на този кодекс, като специалният закон въвежда и изрично изискването същата да е мотивирана.

Настоящия състав приема, че оспореният акт е издаден в нарушение на чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК, както и при съществено нарушение на административнопроизводствените правила, довело до неправилно приложение на материалния закон.

Като правно основание за издаването ѝ в заповедта е посочен чл. 171, т. 1, буква "з") г) от ЗДвП. В разпоредбата на чл. 171, ал. 1, буква "з" от ЗДвП (нова – ДВ бр. 64 от 2025 г., в сила от 07.09.2025 г.) е предвидено за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения да се прилага принудителна административна мярка "временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство" на водач, извън случаите по букви "а" – "ж", които при управление на моторно превозно средство е извършил нарушение по този закон, за което е предвидено налагане на наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от: г) 6 месеца – за нарушенията по чл. 175, ал. 2 и ал. 3, чл. 176, ал. 1, чл. 178ж, ал. 2 и чл. 182, ал. 5.

В разпоредбата на чл. 175, ал. 3 от ЗДвП (изм. ДВ бр. 64 от 2025 г., в сила от 07.09.2025 г.) е предвидено да се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок от 6 месеца и с глоба 500 лв. водач, който управлява моторно превозно средство, което не е регистрирано по надлежния ред или е регистрирано, но е без табели с регистрационен номер.

В процесната заповед е посочено от фактическа страна, че водачът И. Б. управлява МПС, което е със служебно прекратена регистрация във връзка с чл. 143, ал. 10 ЗДвП.

В случая в заповедта не е извършено нормативно препращане към нито една от нормите, изброени в буква "з", г) на чл. 171, ал. 1 от ЗДвП. За разлика от съставите на същата по вид принудителна мярка, установени в чл. 171, т. 1 букви "а" до "ж" включително, които са конкретни – съдържат описание на деянието и фактическите съставомерни обстоятелства, новите основания по буква "з" препращат към административно наказателни разпоредби. По тази причина органът следва да опише не само фактите, които са установени с АУАН /макар в случая в заповедта липсва и препращане към АУАН/, но и да прецени кой състав на административно нарушение е осъществен. Правната квалификация се обективира в мотивите на административния акт, като в настоящия случай те не съдържат посочване на административно наказателна разпоредба – административното нарушение, за което е предвидено наказание отнемане на СУМПС. Цитираното в АУАН нарушение на чл. 140, ал. 1, пр. 1 от ЗДвП не е сред предвидените в чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „гг“. Тази липса на конкретизация означава неустановеност на посоченото в ЗППАМ правно основание, въз основа на което е упражнена компетентността, тъй като от нейното съдържание не може да се установи коя от посочените в чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „зз“ на ЗДвП законови хипотези приема, че е налице административния орган. Съдът не може вместо административния орган да извърши правна квалификация на описаното в АУАН деяние, а единствено има задължения да провери дали тя е вярна или е допусната правна грешка. Пропускът на органа в тази насока не може да бъде саниран в хода на съдебното производство и води до извод за незаконосъобразност на заповедта

За пълнота следва да се отбележи, че ЗППАМ е постановена и в противоречие с материалния закон доколкото по делото безспорно липсват доказателства за уведомяване на жалбоподателя за прекратяване на регистрацията на процесното МПС.

Независимо от изложеното съдът намира, че ПАМ е наложена и в несъответствие с целта на закона. Видно от приложените по делото доказателства и по – конкретно полица „Гражданска отговорност" на автомобилистите със застраховач И. Б. за МПС рег. [рег.номер на МПС] е

видно, че същата е със срок на договора от 11:47 ч. на 28.11.2025 г. до 23:59 ч. на 27.11.2026 г. В тази връзка основателно е и възражението на жалбоподателя, че към датата на налагане на ПАМ – 04.12.2025 г. процесният автомобил е разполагал с валидно сключена гражданска отговорност, т.е. не са били налице законоустановените предпоставки за издаване на оспорената заповед. В случая причината за служебното прекратяване на регистрацията е била отстранена преди постановяване на ЗППАМ, поради което продължаващото действие на мярката „временно отнемане на СУМПС“ не допринася за постигане на целите на закона и представлява несъразмерно ограничаване на правата на жалбоподателя, в противоречие с принципа на съразмерност по чл. 6 АПК.

С оглед изложеното, настоящият състав намира жалбата за основателна, а оспореният административен акт за незаконосъобразен, което налага неговата отмяна.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ от АПК, Административен съд – София град, Трето отделение, 44 състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ заповед за прилагане на принудителна административна мярка 25-4332-005801/04.12.2025 г., издадена от И. В. Й. – полицейски инспектор към СДВР, отдел „Пътна полиция“ - СДВР, с която на И. З. Б., ЕГН – [ЕГН], е наложена ПАМ по чл. 171, т. 1, буква "з", подб. гг) от ЗДвП.

Решението е окончателно.

СЪДИЯ: